

**ПОСТАНОВА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

м. Київ

31 липня 2024 року
справа № 380/5630/23
адміністративне провадження № К/990/19855/24

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду:
головуючого – Ханової Р. Ф.(суддя-доповідач),
суддів: Бившевої Л. І., Хохуляка В. В.,

розглянув у порядку письмового провадження касаційну скаргу Головного управління ДПС у м. Києві, як відокремленого підрозділу ДПС,
на рішення Львівського окружного адміністративного суду від 25 жовтня 2023 року (суддя - Коморний О. І.)
та постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду від 06 березня 2024 року (судді: Бруновська Н. В., Хобор Р. Б., Шавель Р. М.)
у справі №380/5630/23
за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «Гольцварен»
до Головного управління ДПС України у м. Києві, як відокремлений підрозділ ДПС,
про визнання протиправним та скасування податкових повідомлень-рішень, -

УСТАНОВИВ:

Рух справи

24 березня 2023 року Товариство з обмеженою відповідальністю «Гольцварен» (далі – Товариство, платник податків, позивач у справі) звернулося з позовом до Головного управління ДПС України у місті Києві, як відокремлений підрозділ ДПС (далі – податковий орган, відповідач у справі), у якому просило суд:

- визнати протиправними та скасувати податкові повідомлення-рішення від 26 грудня 2022 року №00398060704 про завищення суми бюджетного відшкодування в розмірі – 13 768 803,00 гривень та застосування штрафних (фінансових) санкцій в розмірі 3 442 200,75 гривень; №00398100704 про завищення від'ємного значення, що зараховується до складу податкового кредиту наступного звітного (податкового) періоду в розмірі 10 856 058,00 гривень;

- зобов'язати внести до Реєстру заяв про повернення суми бюджетного відшкодування податку на додану вартість дані щодо узгодженої суми бюджетного відшкодування, заявленого за січень та лютий 2022 року.

Рішенням Львівського окружного адміністративного суду від 25 жовтня 2023 року, залишеним без змін постановою Восьмого апеляційного адміністративного суду від 06 березня 2024 року, позов задоволено повністю.

21 травня 2024 року до Верховного Суду надійшла касаційна скарга Головного управління ДПС у м. Києві, як відокремленого підрозділу ДПС, на рішення Львівського окружного адміністративного суду від 25 жовтня 2023 року та постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду від 06 березня 2024 року у справі №380/5630/23.

Ухвалою Верховного Суду від 18 червня 2024 року відкрито провадження у справі на підставі пункту 1 частини четвертої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України), з урахуванням виконання ухвали без руху від 23 травня 2024 року, та витребувано справу з суду першої інстанції.

27 червня 2024 року справа №380/5630/23 надійшла до Верховного Суду.

Доводи касаційної скарги

Підставою для відкриття касаційного провадження у вказаній справі є пункт 1 частини четвертої статті 328 КАС України.

Скаржник зазначає, що суди першої та апеляційної інстанцій неправильно застосували норми матеріального права, а саме пункти 44.1, 44.6 статті 44, пункти 198.1, 198.2, 198.3, 198.5., 198.6 статті 198 ПК України, без урахування висновків щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладених у постановах Верховного Суду від 20 березня 2020 року у справі № 2а-9423/12/2670, від 05 травня 2020 року справа № 826/678/16, від 31 січня 2024 року у справі № 640/1595/21, від 22 травня 2023 у справі №420/5019/22, від 07 липня 2022 року у справі № 160/3364/19, від 03 серпня 2023 року по справі № 320/2797/21.

Відповідач вважає, що суди першої та апеляційної інстанцій в порушення пункту 3 частини четвертої статті 246 КАС України в оскаржуваних судових рішеннях не надали належної оцінки доводам, наведеним контролюючим органом у їх взаємній сукупності. Зазначає, що обов'язок суду встановити дійсні обставини справи при розгляді адміністративного позову безвідносно до позиції сторін впливає з офіційного з'ясування всіх обставин справи як принципу адміністративного судочинства, закріпленого нормами статті 2 та частини четвертої статті 9 КАС України, відповідно до змісту якого суд вживає передбачені законом заходи, необхідні для з'ясування всіх обставин у справі, у тому числі щодо виявлення та витребування доказів з власної ініціативи. Тобто, цей принцип зобов'язує суд до активної ролі в судовому процесі для належного встановлення обставин у справі, що розглядається. Посилається на висновки щодо порушення судами принципу офіційного з'ясування всіх обставин у справі висловлені Верховним Судом в постанові від 22 травня 2023 року у справі №420/5019/22, Великою Палатою Верховного Суду у постанові від 07 липня 2022 року у справі №160/3364/19, Верховним Судом в постанові від 03 серпня 2023 року у справі № 320/2797/21.

В касаційній скарзі відповідач викладає фактичні обставини справи, висновки акта перевірки, норми Податкового кодексу України, які на думку податкового органу, порушені Товариством, а також стверджує про не врахування судами попередніх інстанцій висновку Верховного Суду, висловленого в постанові від 20 березня 2020 року у справі № 2а-9423/12/2670 щодо ненадання платником податків документів під час перевірки.

Посилаючись на положення пункту 85.2 статті 85, пункту 44.6 статті 44 ПК України, скаржник наголошує, оскільки Товариство не надало первинні бухгалтерські документи під час перевірки та під час адміністративного оскарження податкових повідомлень-рішень, то правомірним є висновок про порушення позивачем вищезазначених норм ПК України і це є окремою і самодостатньою підставою для відмови в позові.

Також відповідач зазначає про не врахування висновків Верховного Суду, викладених в постанові від 05 травня 2020 року у справі №826/678/16 (щодо ненадання платником первинних документів під час проведення перевірки), де підтримано позицію контролюючого органу.

Додатково податковий орган звертає увагу на те, що ТОВ «Пелат» (контрагент позивача) є фігурантом кримінального провадження №22019000000000355 від 23 грудня 2019 року за ознаками злочинів, передбачених ч. 3 ст. 258-5, ч. 2 ст. 364 КК України.

Відповідач вважає, що суди першої та апеляційної інстанцій не врахували висновок, викладений Верховним Судом у постанові від 31 січня 2024 року у справі №640/1595/21: «... відсутність вироку у кримінальному провадженні не звільняє суд, який розглядає адміністративну справу, від обов'язку перевірити та надати належну оцінку повідомленим контролюючим органом фактичним обставинам, які встановлені в процедурах кримінального провадження і ставлять під сумнів реальний характер господарських операцій, тому що такі обставини входять до предмета доказування в адміністративній справі з відповідним предметом адміністративного позову».

Окремо скаржник зазначив, що ТОВ «Гольцварен» не надано жодних документів яким чином було здійснено поставку та отримання товару за договором з ТОВ «Укрпромхаб».

Відповідач просить скасувати постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду від 06 березня 2024 року та рішення Львівського окружного адміністративного суду від 25 жовтня 2023 року у справі №380/563/23 та прийняти нову постанову, якою відмовити в задоволенні позовних вимог в повному обсязі.

Відзив на касаційну скаргу податкового органу від Товариства до Верховного Суду не надходив.

Згідно з частиною третьою статті 3 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України) провадження в адміністративних справах здійснюється відповідно до закону, чинного на час вчинення окремої процесуальної дії, розгляду і вирішення

справи.

Верховний Суд, переглянувши рішення судів попередніх інстанцій в межах доводів та вимог касаційної скарги та на підставі встановлених фактичних обставин справи, перевіrivши правильність застосування судами норм матеріального та процесуального права, вбачає підстави для часткового задоволення касаційної скарги.

Обставини справи

Суди попередніх інстанцій установили, що ТОВ «Гольцварен» є юридичною особою, яка зареєстрована та обліковується в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань за кодом 43499024, про що свідчить інформація зазначена в акті перевірки від 18 листопада 2022 року №38825/26-15-07-04-04/43499024. В період проведення перевірки 07 листопада 2022 року – 11 листопада 2022 року позивач перебував на податковому обліку Головного управління ДПС у м. Києві.

Посадові особи контролюючого органу провели документальну позапланову невідвізну перевірку з питань достовірності нарахування сум бюджетного відшкодування податку на додану вартість на поточний рахунок платника податку ТОВ «Гольцварен» за січень, лютий 2022 року. Зокрема, щодо дотримання податкового законодавства при декларуванні за січень 2022 року у декларації з податку на додану вартість від 21 лютого 2022 року № 9036423765 з врахуванням уточнюючого розрахунку від 30 квітня 2022 року № 9049321490 та при декларуванні за лютий 2022 року у декларації з податку на додану вартість від 01 квітня 2022 року № 9044594728 з врахуванням уточнюючого розрахунку від 30 квітня 2022 року № 9049320813 сум бюджетного відшкодування податку на додану вартість на поточний рахунок платника податку.

18 листопада 2022 року за результатами проведеної перевірки податковий орган склав акт №38825/26-15-07-04-04/43499024 (далі – акт перевірки).

Перевіркою встановлено порушення Товариством вимог пунктів 44.1, 44.6 статті 44 та пункту 85.2 статті 85, пунктів 198.1, 198.2, 198.3, 198.5, 198.6 статті 198, пункту 200.4 статті 200 ПК України, що призвело до:

- завищення суми бюджетного відшкодування податку на додану вартість на рахунок платника у банку за січень 2022 року у розмірі 12 608 277,00 гривень, лютий 2022 року на суму 1 160 526,00 гривень;
- завищення суми від'ємного значення, що зараховується до складу податкового кредиту наступного звітного періоду за лютий 2022 року на суму 10 856 058,00 гривень.

На підставі акта перевірки податковий орган прийняв податкові повідомлення-рішення від 26 грудня 2022 року:

- форми «В1» №00398060704 про завищення суми бюджетного відшкодування на 13 768 803,00 гривень та застосування штрафних (фінансових) санкцій в загальному розмірі 3 442 200,75 гривень;

- форми «В4» №00398100704 про завищення від'ємного значення, що зараховується до складу податкового кредиту наступного звітного (податкового) періоду на 10 856 058,00 гривень.

09 березня 2023 року за результатами адміністративного оскарження рішенням Державної податкової служби України №5787/6/99-00-06-01-05-06 про результати розгляду скарги, податкові повідомлення-рішення від 26 грудня 2022 року №00398060704, №00398100704 залишено без змін, а скаргу Товариства без задоволення.

Правова позиція

Частиною другою статті 19 Конституції України встановлено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, порядок їх адміністрування, права, обов'язки платників податків та зборів, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час адміністрування податків, а також відповідальність за порушення податкового законодавства регулюються Податковим кодексом України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI (далі - ПК України, в редакції чинній на момент виникнення спірних правовідносин).

Надаючи оцінку доводам скаржника у касаційній скарзі колегія суддів касаційної інстанції виходить з вимог частини першої статті 341 КАС України, відповідно до якої суд касаційної інстанції переглядає судові рішення в межах доводів та вимог касаційної скарги, які стали підставою для відкриття касаційного провадження, та на підставі встановлених фактичних обставин справи перевіряє правильність застосування судом першої чи апеляційної інстанції норм матеріального і процесуального права.

Перевіrivши доводи касаційної скарги, в межах касаційного перегляду, визначених статтею 341 КАС України, а також, надаючи оцінку правильності застосування судом апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні норм матеріального і процесуального права у спірних правовідносинах, Верховний Суд виходить з наступного.

Вимоги до підтвердження даних, визначених у податковій звітності врегульовані статтею 44 ПК України.

Так, пунктом 44.1 вказаної статті визначено, що для цілей оподаткування платники податків зобов'язані вести облік доходів, витрат та інших показників, пов'язаних з визначенням об'єктів оподаткування та/або податкових зобов'язань, на підставі первинних документів, реєстрів бухгалтерського обліку, фінансової звітності, інших документів, пов'язаних з обчисленням і сплатою податків та зборів, ведення яких передбачено законодавством. Платникам податків забороняється формування показників податкової звітності, митних декларацій на підставі даних, не

підтверджених документами, що визначені абзацом першим цього пункту.

Платники податків зобов'язані забезпечити зберігання документів, визначених у пункті 44.1 цієї статті, а також документів, пов'язаних із виконанням вимог законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи, не менш як 1095 днів з дня подання податкової звітності, для складення якої використовуються зазначені документи, а у разі її неподання – з передбаченого цим Кодексом граничного терміну подання такої звітності (пункт 44.3 статті 44).

Відповідно до положень Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» первинний документ - документ, який містить відомості про господарську операцію (стаття 1). Підставою для бухгалтерського обліку господарських операцій є первинні документи. Для контролю та впорядкування оброблення даних на підставі первинних документів можуть складатися зведені облікові документи (частина перша статті 9).

З огляду на вказані норми права підставою для бухгалтерського обліку господарських операцій є первинні документи. Платникам податків забороняється формування показників податкової звітності не підтверджених відповідними первинними документами.

Таким чином, на підтвердження правомірності формування даних податкового обліку Товариство повинно мати відповідні належно оформлені первинні документи, які і є підставою для формування даних податкового та бухгалтерського обліку.

Згідно вимог пункту 85.2 статті 85 ПК України платник податків зобов'язаний надати посадовим (службовим) особам контролюючих органів у повному обсязі всі документи, що належать або пов'язані з предметом перевірки. Такий обов'язок виникає у платника податків після початку перевірки.

При проведенні перевірок посадові (службові) особи контролюючого органу мають право отримувати у платників податків належним чином завірені копії первинних фінансово-господарських, бухгалтерських та інших документів, що свідчать про приховування (заниження) об'єктів оподаткування, несплату податків, зборів, платежів, порушення вимог іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи. Такі копії повинні бути засвідчені підписом платника податків або його посадової особи та скріплені печаткою (за наявності) (пункт 85.4 статті 85).

Отже платник податків зобов'язаний надати посадовим (службовим) особам контролюючих органів у повному обсязі всі документи, що належать або пов'язані з предметом перевірки.

У разі відмови платника податків або його законних представників надати копії документів посадовій (службовій) особі контролюючого органу така особа складає акт у довільній формі, що засвідчує факт відмови (пункт 85.6 статті 85).

Відповідно до вимог пункту 44.6 статті 44 ПК України у разі якщо до закінчення перевірки або у терміни, визначені в абзаці другому пункту 44.7 цієї статті платник

податків не надає посадовим особам контролюючого органу, які проводять перевірку, документи (незалежно від причин такого ненадання, крім випадків виїмки документів або іншого вилучення правоохоронними органами), що підтверджують показники, відображені таким платником податків у податковій звітності, вважається, що такі документи були відсутні у такого платника податків на час складення такої звітності.

Якщо платник податків після закінчення перевірки та до прийняття рішення контролюючим органом за результатами такої перевірки надає документи, що підтверджують показники, відображені таким платником податків у податковій звітності, не надані під час перевірки (у випадках, передбачених абзацами другим і четвертим пункту 44.7 цієї статті), такі документи повинні бути враховані контролюючим органом під час розгляду ним питання про прийняття рішення.

Таким чином у разі якщо до закінчення перевірки або протягом десяти робочих днів з дня отримання акта перевірки платник податків не надає посадовим особам контролюючого органу документи, що підтверджують показники, відображені таким платником податків у податковій звітності, вважається, що такі документи були відсутні у такого платника податків на час складення такої звітності.

Платникам податків забороняється формування показників податкової звітності на підставі даних, не підтверджених первинними документами, реєстрами бухгалтерського обліку, фінансової звітності, інших документів, пов'язаних з обчисленням і сплатою податків та зборів, ведення яких передбачено законодавством, зазначена імперативна норма передбачена пунктом 44.1 статті 44 і кореспондується з вимогами пункту 198.6 статті 198, якою передбачено, що у разі коли на момент перевірки платника податку контролюючим органом суми податку, попередньо включені до складу податкового кредиту, залишаються не підтвердженими зазначеними у абзаці першому цього пункту документами, платник податку несе відповідальність відповідно до цього Кодексу.

З урахуванням вищезазначеного правового регулювання суди першої та апеляційної інстанцій вирішуючи спір дійшли передчасного висновку про задоволення позовних вимог Товариства з огляду на не встановлення судами в повній мірі фактичних обставин справи, що мають значення для правильного її вирішення.

Приписи статті 44 ПК України визначають обов'язок платника податків вести облік доходів, витрат та інших показників, пов'язаних з визначенням об'єктів оподаткування та податкових зобов'язань, а також визначають наслідки недотримання вимог щодо наявності та надання до контролюючого органу під час перевірки первинних документів, пов'язаних з обчисленням та сплатою податків і зборів, ведення яких передбачено законодавством.

Хоча вказані норми є матеріально - правовими, однак для застосування стандартів доказування при розгляді адміністративних спорів, які виникають за наслідками проведених перевірок, такі фактично впливають на визначення властивостей доказів, а саме які докази можуть вважатись допустимими.

Відтак передумовою застосування приписів процесуального закону щодо доказування

в адміністративних справах по розгляду податкових спорів необхідною умовою, якщо на цьому наполягають сторони, є перевірка на дотримання норм матеріального закону, якою є, зокрема, стаття 44 ПК України, від чого залежатиме оцінка доказів на їх допустимість для доведення фактів, що є предметом доказування.

У даній справі відповідач як на стадії проведення перевірки так в подальшому під час подання заперечень на позовну заяву, подання апеляційної та касаційної скарг, посиляється на порушення Товариством приписів матеріального закону, зокрема статті 44 ПК України. Як вбачається з акта перевірки, та на чому наголошує відповідач, зокрема і в касаційній скарзі, однією з підстав для висновку про завищення податкового кредиту слугувало те, що позивачем під час перевірки не було надано первинних документів, які свідчать про факт вчинення господарських операцій з контрагентом, що засвідчено і відповідним актом.

В описовій частині оскаржуваних судових рішень суди відобразили позиція податкового органу, зокрема й щодо обставин не надання документів до перевірки. А саме відповідач зазначає, що під час перевірки ТОВ «Гольцварен» був направлений запит від 29 вересня 2022 року №12463/1/26-15-07-04-04 про надання документів що пов'язані з предметом перевірки, за період січень, лютий 2022 на податкову адресу позивача: 79035, м. Львів, вул. Зелена, буд. 231, який повернувся не врученим з поміткою «адресат відсутній за вказаною адресою». Товариством не надано первинні та бухгалтерські документи які стосуються предмету перевірки про що складено акт від 11 листопада 2022 року №5485/26-15-07-04-04.

При цьому судами попередніх інстанцій при прийнятті рішень враховано надані позивачем до суду документи, які, на думку судів, фактично підтверджують реальність проведених господарських операцій. Проте вказаний висновок фактично нівелює приписи матеріального закону та не свідчить про дотримання процесуального закону щодо стандартів доказування, а саме оцінки доказів та обставин, які можуть свідчити про недопустимість чи допустимість доказів, які використано судом для встановлення фактів та не встановлення обставин, що складає предмет доказування у даній справі.

Суди попередніх інстанцій долучили до матеріалів справи і дослідили первинні документи Товариства, які, як стверджує податковий орган, не надавалися під час перевірки. При цьому, суди не надали оцінку доводам податкового органу, не встановили обставини щодо відсутності документів під час перевірки й до прийняття відповідачем спірних податкових повідомлень-рішень, не з'ясовували причини повернення поштового відправлення з запитом контролюючого органу з огляду на норми статті 42 ПК України (правильність адреси платника податку, зазначену на конверті, факт повернення поштового відправлення тощо).

Суди попередніх інстанцій не досліджували докази щодо наявності чи відсутності в розпорядженні позивача первинних документів, неможливості їх надання контролюючому органу під час перевірки з причин, які в силу приписів статті 44 ПК України вважаються поважними.

Таким чином, колегія суддів Верховного Суду вважає, що суди фактично не надали

належної оцінки спірним правовідносинам в зазначеному вище контексті та не дотримались принципів процесуального закону. А також не врахували висновки щодо застосування норм права, викладені в постановках Верховного Суду, зокрема, від 05 травня 2020 року, від 27 квітня 2022 року у справі № 420/13197/20, від 21 жовтня 2021 року у справі № 802/1464/17-а, від 18 листопада 2021 року у справі № 1.380.2019.004540, від 20 березня 2020 року у справі №2а-9423/12/2670.

Суд звертає увагу, що вказане має безпосереднє значення для правильного вирішення справи.

Принцип всебічного, повного та об'єктивного дослідження доказів судом при розгляді адміністративної справи закріплений частиною першою статті 90 КАС України. Зазначений принцип передбачає, зокрема, всебічну перевірку доводів сторін, на які вони посилаються в підтвердження своїх позовних вимог чи заперечень на позов.

Предметом доказування є обставини, які підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення (частина друга статті 73 КАС України).

Доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються такими засобами: письмовими, речовими та електронними доказами; висновками експертів, показаннями свідків (стаття 72 КАС України).

Докази суду надають учасники справи. Суд може пропонувати сторонам надати докази та збирати з власної ініціативи (частина четверта статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України).

Вказані вище обставини справи досліджені в неповному обсязі, тому для повного, об'єктивного та всебічного з'ясування обставин справи суду необхідно надати належну правову оцінку кожному окремому доказу та їх сукупності, які містяться в матеріалах справи або витребується, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин, що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, з посиланням на це в мотивувальній частині свого рішення, враховуючи при цьому відповідні норми матеріального права при дотриманні норм процесуального права.

Під час нового розгляду справи судам слід взяти до уваги вказане та встановити обставини пов'язані з належністю, допустимістю та достовірністю доказів, надати оцінку таким обставинам в контексті вимог статті 44 ПК України, та у разі необхідності встановити реальність господарських операцій, враховуючи специфіку таких операцій та договорів, що їх регламентують, наявність відповідних первинних документів, що підтверджують рух активів від постачальника до покупця.

Згідно з статтею 242 КАС України судові рішення повинно бути законним і обґрунтованим, тобто таким, що ухвалене відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права на підставі повно і всебічно з'ясованих

обставин в адміністративній справі, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні, з наданням оцінки всім аргументам учасників справи.

Оскаржувані рішення судів першої та апеляційної інстанцій вказаним вимогам не відповідають, оскільки судами не з'ясовано обставини справи, що мають значення для правильного її вирішення.

Відповідно до пункту 2 частини першої статті 349 КАС України суд касаційної інстанції за наслідками розгляду касаційної скарги має право скасувати судові рішення судів першої та (або) апеляційної інстанцій повністю або частково і передати справу повністю або частково на новий розгляд, зокрема за встановленою підсудністю або для продовження розгляду.

За правилами частини другої статті 353 Кодексу адміністративного судочинства України підставою для скасування судових рішень судів першої та (або) апеляційної інстанцій і направлення справи на новий судовий розгляд є порушення норм процесуального права, яке унеможливило встановлення фактичних обставин, що мають значення для правильного вирішення справи, якщо суд не дослідив зібрані у справі докази, за умови висновку про обґрунтованість заявлених у касаційній скарзі підстав касаційного оскарження, передбачених пунктами 1, 2, 3 частини другої статті 328 цього Кодексу; або суд встановив обставини, що мають істотне значення, на підставі недопустимих доказів.

Щодо позовних вимог про зобов'язання Головного управління ДПС України у місті Києві внести до Реєстру заяв про повернення суми бюджетного відшкодування податку на додану вартість дані щодо узгодженої суми бюджетного відшкодування, заявленого за січень та лютий 2022 року, суд касаційної інстанції зазначає про їх передчасність.

Це впливає зі змісту пункту 200.15 статті 200 ПК України, приписи якої зобов'язують контролюючий орган після закінчення процедури адміністративного оскарження або набрання законної сили рішенням суду на наступний робочий день після отримання відповідного рішення внести до Реєстру заяв про повернення суми бюджетного відшкодування дані щодо узгодженої суми бюджетного відшкодування платника.

Суд зазначає, що Держава в особі відповідних державних органів, виконуючи певний комплекс дій, зобов'язана повернути платнику суму бюджетного відшкодування з податку на додану вартість протягом законодавчо встановленого строку після дня набуття відповідною сумою статусу узгодженої, в даному випадку після вчинення контролюючим органом дій по внесенню до Реєстру заяв про повернення суми бюджетного відшкодування даних щодо узгодженої суми бюджетного відшкодування платника на наступний робочий день після отримання рішення суду апеляційної інстанції, яке набрало законної сили.

Такий висновок Верховний Суд висловив у постановках від 29 лютого 2024 року у справі №380/7564/22, від 06 грудня 2023 року у справі №380/2506/21, від 25 лютого 2020 року у справі №320/6625/18. Підстав для відступу від такого висновку колегія суддів у цій справі не вбачає.

Отже, на час задоволення судами попередніх інстанцій позовних вимог в цій частині у відповідача ще не виник обов'язок внести до Реєстру заяв про повернення бюджетного відшкодування податку на додану вартість необхідні дані по заяві Товариства про повернення суми бюджетного відшкодування за січень та лютий 2022 року як такої, що є узгодженою.

За таких обставин суд касаційної інстанції дійшов висновку, що суди попередніх інстанцій, задовольняючи вимоги Товариства в частині зобов'язання відповідача здійснити певні дії, неправильно застосували норми матеріального права, а саме приписи пункту 200.15 статті 200 ПК України. Ці вимоги позову є безпідставними та задоволенню не підлягають, а тому судові рішення підлягають скасуванню на підставі статті 351 Кодексу адміністративного судочинства України у відповідній частині з ухваленням нового рішення про відмову у задоволенні позову.

Керуючись статтями 341, 345, 349, 351, 353, 355, 356, 359 Кодексу адміністративного судочинства України, Суд,

ПОСТАНОВИВ:

Касаційну скаргу Головного управління ДПС у м. Києві, як відокремленого підрозділу ДПС, задовольнити частково.

Скасувати рішення Львівського окружного адміністративного суду від 25 жовтня 2023 року та постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду від 06 березня 2024 року у справі №380/5630/23 в частині задоволених позовних вимог про зобов'язати внести до Реєстру заяв про повернення суми бюджетного відшкодування податку на додану вартість дані щодо узгодженої суми бюджетного відшкодування, заявленого за січень та лютий 2022 року.

Прийняти в цій частині нове рішення, яким у задоволенні позову відмовити.

Скасувати рішення Львівського окружного адміністративного суду від 25 жовтня 2023 року та постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду від 06 березня 2024 року у справі №380/5630/23 в частині задоволених позовних вимог про визнання протиправними та скасування податкових повідомлення-рішення від 26 грудня 2022 року №00398060704, №00398100704.

Справу направити на новий розгляд до Львівського окружного адміністративного суду в цій частині.

Постанова набирає законної сили з дати її прийняття, є остаточною і оскарженню не підлягає.

Головуючий

Р. Ф. Ханова

Судді:

Л. І. Бившева

В. В. Хохуляк